

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

28. juni 2012 *

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — europæisk arrestordre og procedurer for overgivelse mellem medlemsstater — europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsberøvende foranstaltning — artikel 28 — videreovergivelse — »kæde« af europæiske arrestordre — fuldbyrdelse af en tredje europæisk arrestordre mod den samme person — begrebet »fuldbyrdende medlemsstat« — samtykke til overgivelsen — præjudiciel hasteprocedure«

I sag C-192/12 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Korkein oikeus (Finland) ved afgørelse af 24. april 2012, indgået til Domstolen samme dag, i sagen vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod:

Melvin West,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues, og dommerne U. Löhmus, A. Rosas, A. Arabadjiev (refererende dommer) og C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den forelæggende rets anmodning af 24. april 2012, indgået til Domstolen samme dag, om, at den præjudicielle forelæggelse undergives en hasteprocedure i henhold til artikel 104b i Domstolens procesreglement,

på grundlag af Anden Afdelings afgørelse af 3. maj 2012 om at imødekomme denne anmodning,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juni 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Melvin West ved asianajaja R. Sorsa
- Virallinen syyttäjä ved kihlakunnansyyttäjä M. Mäkelä
- den finske regering ved J. Heliskoski, som befuldmægtiget

* Processprog: finsk.

- den franske regering ved G. de Bergues, J.-S. Pilczer, N. Rouam og B. Beaupère-Manokha, som befuldmægtigede
 - den ungarske regering ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget
 - Det Forenede Kongeriges regering ved J. Beeko, som befuldmægtiget
 - Europa-Kommissionen ved W. Bogensberger og I. Koskinen, som befuldmægtigede,
- og efter at have hørt generaladvokaten,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT L 81, s. 24, herefter »rammeafgørelsen«).
- 2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Finland af en europæisk arrestordre, som den 31. august 2007 blev udstedt af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) mod Melvin West, der er statsborger og bosat i Det Forenede Kongerige, med henblik på fuldbyrdelse af en straf på tre års fængsel, som han blev idømt for tyveri af gamle og sjældne geografiske kort.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Det fremgår af meddelelsen om Amsterdamtraktatens ikrafttrædelsesdato, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 1. maj 1999 (EFT L 114, s. 56), at Republikken Finland har fremsat en erklæring i henhold til artikel 35, stk. 2, EU, hvorved denne medlemsstat har godkendt Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 35, stk. 3, litra b), EU.
- 4 I overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, der er knyttet som bilag til EUF-traktaten, forbliver Domstolens beføjelser i henhold til afsnit VI i EU-traktaten, i den forud for Lissabontraktaten gældende affattelse, de samme for så vidt angår Unionens retsakter, der er vedtaget inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, også når de er godkendt i henhold til artikel 35, stk. 2, EU.
- 5 Første, femte til syvende og tiende betragtning til rammeafgørelsen er sålydende:
»(1) Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, særlig punkt 35, bør den formelle udleveringsprocedure afskaffes mellem medlemsstaterne for personer, der forsøger at unddrage sig straffuldbyrdelse efter at være blevet endeligt domfældt, og der bør indføres hurtigere procedurer for udlevering af personer, som mistænkes for lovovertrædelser.

[...]

- (5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning

for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

- (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.
- (7) Da målet at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

[...]

- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. [...]«

- 6 Rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1 og 2, definerer en europæisk arrestordre og pligten til at fuldbyrde den på følgende måde:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.«

- 7 Rammeafgørelsens artikel 3 opregner de »obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«.

- 8 Rammeafgørelsens artikel 4 med overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre« anfører disse grunde og bestemmer i denne henseende:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

- 6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«

- 9 Rammeafgørelsens artikel 5 med overskriften »Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde«, fastsætter:

»Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

[...]

3) Hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.«

10 Rameafgørelsens artikel 15 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« bestemmer i stk. 2:

»Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.«

11 Rameafgørelsens artikel 27 med overskriften »Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til retsforfølgning, idømmelse af straf eller tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i en konkret sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.

2. Bortset fra de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

- a) Hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det.
- b) Hvis lovovertrædelserne ikke kan straffes med frihedsberøvelse.
- c) Hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed.
- d) Hvis den pågældende vil blive pålagt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for bøde, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed.
- e) Hvis den pågældende har givet sit samtykke til overgivelse, eventuelt samtidig med at han giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen, i henhold til artikel 13.
- f) Hvis den pågældende efter overgivelsen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente udstedende judicielle myndigheder og føres til protokols i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har han ret til juridisk bistand.

g) Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til stk. 4.

4. Anmodningen om samtykke skal indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen.

For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal udstedelses[medlemsstaten] give de deri nævnte garantier.«

12 Rammeafgørelsens artikel 28 med overskriften »Overgivelse eller senere udlevering« bestemmer:

»1. Hver medlemsstat kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til overgivelse til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i et konkret tilfælde anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.

2. En person, der er overgivet til den udstedende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, kan under alle omstændigheder uden den fuldbyrdende medlemsstats samtykke overgives til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, i følgende tilfælde:

- a) Hvis den eftersøgte efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det.
- b) Hvis den eftersøgte giver sit samtykke til at blive overgivet til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre. Samtykket skal afgives til den udstedende kompetente judicielle myndighed og føres til protokols i overensstemmelse med denne medlemsstats nationale lovgivning. Samtykket skal gives på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den eftersøgte ret til juridisk bistand.
- c) Hvis den eftersøgte ikke er omfattet af specialitetsreglen i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, litra a), e), f) og g).

3. Den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke til overgivelsen til en anden medlemsstat i henhold til følgende regler:

- a) Anmodningen om samtykke skal indgives i henhold til artikel 9 ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2.
- b) Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til denne rammeafgørelsens bestemmelser.
- c) Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen.
- d) Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4.

For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal den udstedende medlemsstat give de deri nævnte garantier.

4. Uanset stk. 1 må en person, der er overgivet i henhold til en europæisk arrestordre, ikke udleveres til et tredjeland uden samtykke fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har overgivet den pågældende. Samtykke skal gives i overensstemmelse med de konventioner, som denne medlemsstat er bundet af, samt i overensstemmelse med dens nationale lovgivning.«

13 Rammeafgørelsens artikel 32 med overskriften »Overgangsbestemmelse« er sålydende:

»Anmodninger om udlevering, der modtages inden den 1. januar 2004, vil fortsat være omfattet af de eksisterende instrumenter vedrørende udlevering. Anmodninger, der modtages efter den 1. januar 2004, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse. Enhver medlemsstat kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den som fuldbyrdende medlemsstat fortsat vil behandle anmodninger vedrørende handlinger, der er begået inden en af den nærmere angivet dato, efter den ordning for udlevering, der var gældende før den 1. januar 2004. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 7. august 2002. Nævnte erklæring offentliggøres i EF-Tidende. Den kan til enhver tid trækkes tilbage.«

Finsk ret

14 I henhold til § 61 i rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003) (lov nr. 1286/2003 af 30.12.2003 om overgivelse mellem Republikken Finland og de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union) må den, der er blevet overgivet fra en medlemsstat til Finland, ikke videreovergives til en anden medlemsstat, medmindre, bl.a., den medlemsstat, der har overgivet personen, giver samtykke til en undtagelse fra forbuddet.

15 Det fremgår af nævnte lovs § 62, sammenholdt med samme lovs § 61, at hvis en medlemsstat anmoder om, at en person, der er blevet overgivet til Finland fra en anden medlemsstat, skal videreovergives til den, og hvis denne person ikke giver samtykke til videreovergivelse, skal den kompetente anklagemyndighed anmode om samtykke til videreovergivelse fra den medlemsstat, fra hvilken personen blev overgivet til Finland.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

Twistens baggrund

16 Melvin West har været omfattet af tre successive europæiske arrestordrer.

17 Den første europæiske arrestordre blev udstedt af de franske judicielle myndigheder den 14. marts 2005 med henblik på at retsforfølge Melvin West for tyveri af gamle og sjældne kort, hvilke forhold blev begået den 26. oktober 1999 og den 5. september 2000 på Bibliothèque nationale de France. Efter først at være blevet formidlet via Schengen-informationssystemet (SIS) og Interpol-systemet blev denne arrestordre tilstillet de kompetente myndigheder i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, idet Melvin West på daværende tidspunkt var tilbageholdt i denne medlemsstat. Da det ikke lykkedes at få fuldbyrdet overgivelsen af Melvin West i henhold til denne europæiske arrestordre, blev han ved tribunal de grande instance de Paris den 15. februar 2007 idømt tre års fængsel in absentia. Den 31. august 2007 udstedte de franske judicielle myndigheder som følge heraf og med henblik på fuldbyrdelse af denne frihedsberøvende foranstaltning en ny europæisk arrestordre, der blev formidlet via SIS og Interpol.

- 18 Den anden europæiske arrestordre blev udstedt af de finske judicielle myndigheder den 9. december 2009 med henblik på over for Melvin West at håndhæve den frihedsberøvende foranstaltning, som han blev idømt for at have begået tyverier på universitetsbiblioteket i Helsinki (Finland) i perioden mellem den 22. og den 26. februar 2001, og som blev stadfæstet efter appel ved dom afsagt af Helsingin hovioikeus (appellretten i Helsinki) den 31. maj 2002.
- 19 Den tredje europæiske arrestordre blev udstedt af de ungarske judicielle myndigheder den 1. april 2010 med henblik på en straffesag mod Melvin West, der var retsforfulgt for i perioden mellem den 16. og den 18. august 2000 på nationalbiblioteket Széchenyi (Ungarn) at have beskadiget flere værdifulde atlas fra det 17. århundrede, idet han havde revet otte kort ud af disse atlas for at tilegne sig dem.

Procedurer for overgivelse vedrørende Melvin West

- 20 På en dato, der ikke fremgår af de sagsakter, som Domstolen er i besiddelse af, overgav de judicielle myndigheder i Det Forenede Kongerige Melvin West til Ungarn, idet de herved fuldbyrdede den europæiske arrestordre, der blev udstedt af nævnte ungarske judicielle myndigheder. Denne overgivelse blev ikke gjort betinget. Melvin West blev ved Budai Központi kerületi bíróság (distriktsdomstol i Buda (Ungarn)) idømt 16 måneders fængsel for de tyverier, han var anklaget for. Ved afgørelse af 27. januar 2011 og efter at have konstateret, at betingelserne for overgivelse af Melvin West var opfyldt såvel i henhold til den af de finske judicielle myndigheder fremsatte europæiske arrestordre som i henhold til den, der blev fremsat af de franske judicielle myndigheder, vedtog Fővárosi Bíróság (domstol i Budapest) en beslutning om overgivelse af Melvin West til Republikken Finland. Det fremgår af nævnte sagsakter, at den judicielle myndighed i Det Forenede Kongerige har givet sit samtykke til denne overgivelse uden at gøre den betinget.
- 21 Den 15. september 2011 overgav Ungarn Melvin West til Republikken Finland i henhold til den europæiske arrestordre, der blev udstedt af sidstnævnte medlemsstats judicielle myndigheder med henblik på fuldbyrkelse af den fængselsstraf, som Helsingin hovioikeus havde idømt ham. Han manglede at afsones 17 måneder. Datoen for løsladelsen af Melvin West var fastsat til den 29. april 2012. Den 25. januar 2012 fremsendte det ungarske ministerium for offentlig forvaltning og justits en skrivelse til Virallinen syyttäjä (den finske anklagemyndighed), hvori sidstnævnte blev oplyst om den af Fővárosi Bíróság den 27. januar 2011 truffne afgørelse. I denne skrivelse blev det præciseret, at denne domstol havde besluttet, at »når den finske procedure er afsluttet, skal den pågældende person overgives til de franske myndigheder«.
- 22 Den 9. februar 2012 indgav Virallinen syyttäjä en begæring for Helsingin käräjäoikeus (ret i første instans i Helsinki) med påstand om, at Melvin West blev overgivet til Den Franske Republik i henhold til den europæiske arrestordre, der den 31. august 2007 var udstedt af de franske judicielle myndigheder, idet det nærmere blev angivet, at Ungarn havde givet sit samtykke til denne overgivelse. Det fremgår af de indlæg, som blev afgivet under retsmødet for Domstolen, at Virallinen syyttäjä via det centrale kriminalpoliti ligeledes har taget skridt til at få fastlagt, om Det Forenede Kongerige havde givet sit samtykke til denne overgivelse. De judicielle myndigheder i sidstnævnte medlemsstat skulle have svaret, at afgørelsen om overgivelse af Melvin West til Den Franske Republik skulle træffes af de finske myndigheder. Det Forenede Kongerige har for sit vedkommende i sin besvarelse af Domstolens skriftlige spørgsmål i denne forbindelse anført, at Den franske Republik havde anmodet det om samtykke til overgivelse af Melvin West til Den Franske Republik, men at dette samtykke ikke var blevet givet.
- 23 Ved afgørelse af 17. februar 2012 godkendte Helsingin käräjäoikeus overgivelsen af Melvin West til Den Franske Republik. Melvin West appellerede denne afgørelse til Korkein oikeus. Han har gjort indsigelse imod en sådan overgivelse med den begrundelse, at Det Forenede Kongerige ikke har givet

sit samtykke til denne tredje overgivelse. Virallinen syyttäjä er derimod af den opfattelse, at nævnte overgivelse kun forudsætter samtykke fra Ungarn, da det er den medlemsstat, hvorfra Melvin West faktisk blev overgivet til Republikken Finland.

Forelæggelsesafgørelsen

- 24 Korkein oikeus har i sin forelæggelsesafgørelse angivet, at den skal tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en anvendelse af rammeafgørelsen fører til, at den af de franske judicielle myndigheder anmodede overgivelse forudsætter samtykke fra en anden medlemsstat end Ungarn. I det foreliggende tilfælde er det hverken godtgjort eller endsige påstået, at Det Forenede Kongerige har givet sit samtykke til, at Melvin West bliver overgivet til Den Franske Republik. Ungarn, derimod, har givet sit samtykke hertil.
- 25 Ifølge Korkein oikeus er kravet om samtykke fra den fuldbyrrende medlemsstat i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, ikke et spørgsmål om national ret. For at den ved rammeafgørelsen indførte ordning kan fungere tilfredsstillende, forudsættes i denne forbindelse en ensartet fortolkning.
- 26 Korkein oikeus har anført, at de i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, litra a) og b), fastsatte betingelser ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Derimod kan denne artikels stk. 2, litra c), være relevant. I henhold til denne bestemmelse, der henviser til rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g), er særskilt samtykke fra den fuldbyrrende medlemsstat til videreovergivelse ikke nødvendig, hvis den »fuldbyrrende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende«, giver sit samtykke til nye retsforfølgnings- eller strafidømmelsesforanstaltninger. Der er imidlertid tvivl om, hvorvidt der ved »fuldbyrrende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende«, skal forstås en myndighed i en medlemsstat, som er identisk med den, der i begyndelsen af artikel 28, stk. 2, benævnes den fuldbyrrende medlemsstat.
- 27 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at ordlyden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, synes at udgøre en indikation på, at den fuldbyrrende medlemsstat, hvis samtykke er nødvendigt, udelukkende er den medlemsstat, der senest har overgivet den pågældende til den medlemsstat, som den aktuelle nye arrestordre er blevet fremsat til. Denne fortolkning støttes af rammeafgørelsens almindelige formål, hvorefter proceduren for overgivelse bør nødvendiggøre færrest mulige efterprøvelser. Hvor denne fortolkning uden vanskeligheder finder anvendelse på tilfælde af overgivelser mellem tre medlemsstater, er dette ikke tilfældet, når overgivelsen angår fire medlemsstater. I det foreliggende tilfælde opstår således spørgsmålet, om Det Forenede Kongerige har bevaret sin samtykkebeføjelse, selv efter at Ungarn har overgivet Melvin West til Republikken Finland.
- 28 Korkein oikeus finder, at der skal rejses spørgsmål om, hvilket mål et sådant samtykke forfølger. De i rammeafgørelsens artikel 4 fastsatte fakultative grunde til at afslå fuldbyrrelse af en europæisk arrestordre kan i denne henseende være relevante. I henhold til dennes artikel 5 kan der i den nationale lovgivning i øvrigt fastsættes bestemte betingelser for overgivelse af de personer, som er statsborgere eller bosat i den fuldbyrrende medlemsstat.
- 29 Ifølge nævnte ret taler de betragtninger, der danner grundlaget for disse bestemmelser, til fordel for en fortolkning af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, hvorefter den stilling, som den medlemsstat, der oprindeligt var ansvarlig for fuldbyrrelsen, indtager, ikke kan svækkes med den begrundelse, at denne medlemsstat som følge af en lovovertrædelse har givet sit samtykke til en videreovergivelse af den pågældende person. Denne videreovergivelse vil således ikke bevirke, at kompetence og skønsbeføjelse overgår til den medlemsstat, som er den sidste i kæden for overgivelse vedrørende en og samme person. Den eneste forbindelse mellem en medlemsstat, der har foretaget en videreovergivelse, og den retsforfulgte person er nemlig begrænset til den straffeprocedure, hvis behandling og fuldbyrrelse allerede er afsluttet, inden sidstnævnte overgives til en anden medlemsstat.

30 På denne baggrund har Korkein oikeus besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal der ved den fuldbyrdende medlemsstat ved anvendelse af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, forstås den stat, hvorfra personen oprindeligt er blevet overgivet til en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, eller denne anden medlemsstat, hvorfra personen er overgivet til en tredje medlemsstat, der nu anmodes om at overgive personen til en fjerde medlemsstat? Eller kræves der eventuelt samtykke fra begge medlemsstater?«

31 Ved en særskilt afgørelse, som også blev truffet den 24. april 2012, kendte Korkein oikeus for ret, at Melvin West fortsat skulle tilbageholdes.

Om hasteproceduren

32 Ved en særskilt anmodning af 24. april 2012, indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag, anmodede Korkein oikeus om, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse blev undergivet hasteproceduren i henhold til artikel 23a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 104a i sidstnævntes procesreglement.

33 Den forelæggende ret begrundede denne anmodning med, at tilbageholdelsen af Melvin West i Finland, der i princippet udløb den 29. april 2012, var blevet forlænget som følge af den af de franske judicielle myndigheder udstedte europæiske arrestordre. Idet Melvin West er frihedsberøvet, er det i lyset af den retssikkerhed, som sidstnævnte har krav på, absolut bydende at anvende hasteproceduren.

34 Efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen (Anden Afdeling), idet den tiltrådte denne begrundelse, den 3. maj 2012 at efterkomme den forelæggende rets anmodning om at undergive den præjudicielle forelæggelse en hasteprocedure.

Om det præjudicielle spørgsmål

35 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen, således som det fremgår af denne doms præmis 3 og 4, i henhold til artikel 10, stk. 1, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser har kompetence til i det foreliggende tilfælde at træffe afgørelse om fortolkningen af rammeafgørelsen. Desuden bemærkes, at det fremgår af denne rammeafgørelsens artikel 32, at denne finder anvendelse på anmodninger vedrørende handlinger, der, ligesom de i hovedsagen omhandlede, er blevet begået inden den 1. januar 2004, på betingelse af, at den fuldbyrdende medlemsstat ikke har fremsat en erklæring om, at den fortsat behandler disse anmodninger efter den ordning for udlevering, der var gældende før denne dato. Det er ubestridt, at hverken Det Forenede Kongerige eller Ungarn, som begge har taget skridt til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre vedrørende Melvin West, eller Republikken Finland, der i hovedsagen er anmodet om at fuldbyrde en anden europæisk arrestordre mod Melvin West, har fremsat en sådan erklæring.

36 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, skal fortolkes således, at når en person i henhold til successive europæiske arrestordrer har været omfattet af mere end én overgivelse mellem medlemsstater, er videreovergivelsen af denne person til en anden medlemsstat end den, der senest overgav ham, betinget af samtykke fra den medlemsstat, som oprindeligt overgav ham, fra den medlemsstat, der senest overgav ham sidst, eller fra hver af de medlemsstater, som har overgivet ham.

37 Dette spørgsmål vedrører situationen for Melvin West – der er statsborger og bosat i Det Forenede Kongerige – som af de judicielle myndigheder i denne medlemsstat (herefter »den første fuldbyrdende medlemsstat«) blev overgivet til Ungarn i henhold til en europæisk arrestordre, der med henblik på

strafforfølgning blev udstedt af de ungarske judicielle myndigheder, inden han efterfølgende blev overgivet af Ungarn (herefter »den anden fuldbyrdende medlemsstat«) til Republikken Finland i henhold til en europæisk arrestordre, der blev udstedt af de finske judicielle myndigheder med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsberøvende foranstaltning, og som nu er omfattet af en procedure for sidstnævnte medlemsstats (herefter »den tredje fuldbyrdende medlemsstat«) overgivelse af ham til Den Franske Republik i henhold til en europæisk arrestordre, der blev udstedt af de franske judicielle myndigheder med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsberøvende foranstaltning, som blev afsagt in absentia for lovovertrædelser, der blev begået inden den første overgivelse.

- 38 Den anden fuldbyrdende medlemsstat har givet samtykke til den tredje fuldbyrdende medlemsstats overgivelse af Melvin West til den Franske Republik. Som det fremgår af denne doms præmis 22, er det derimod ikke ud fra sagsakterne muligt at fastslå, om den første fuldbyrdende medlemsstat selv har givet et sådant samtykke.
- 39 Den forelæggende ret har under disse omstændigheder rejst spørgsmålet, om den tredje fuldbyrdende medlemsstats overgivelse af Melvin West til Den Franske Republik kræver, at der foruden det af den anden fuldbyrdende medlemsstat allerede afgivne samtykke også skal indhentes samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat, eller om det er tilstrækkeligt at opnå samtykke fra en af disse to fuldbyrdende medlemsstater.
- 40 Det fremgår af ordlyden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, at en person, som er overgivet til den udstedende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, i princippet kun kan overgives til en anden medlemsstat end »den fuldbyrdende medlemsstat« i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, som er begået inden overgivelsen til denne udstedende medlemsstat, med »den fuldbyrdende medlemsstats samtykke«.
- 41 I lighed med den i rammeafgørelsens artikel 27, stk. 2 indeholdte specialitetsregel, hvorefter en person, der er overgivet, ikke kan retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet (jf. dom af 1.12.2008, sag C-388/08 PPU, Leymann og Pustovarov, Sml. I, s. 8983, præmis 43), indrømmes den eftersøgte i henhold til den i samme rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, fastsatte regel retten til ikke at blive overgivet til en anden medlemsstat end fuldbyrdelsesmedlemsstaten med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsberøvende foranstaltning for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen til den udstedende medlemsstat.
- 42 I henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 1, kan enhver medlemsstat afslå at anvende den i foregående præmis anførte regel ved at give den i denne bestemmelse fastsatte meddelelse. Det er imidlertid i det foreliggende tilfælde ubestridt, at ingen af de medlemsstater, som er involveret i fuldbyrdelsen af de europæiske arrestordrer, der successivt er blevet udstedt mod Melvin West, har givet en sådan meddelelse.
- 43 Den i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, fastsatte regel indeholder i øvrigt tre under litra a)-c) i samme stykke nævnte undtagelser, der imidlertid ikke finder anvendelse på hovedsagen. I denne sag er det navnlig godtgjort, at den første fuldbyrdende medlemsstat under fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der over for Melvin West blev udstedt af de ungarske judicielle myndigheder med henblik på hans overgivelse til Ungarn, ikke har givet afkald på den i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, litra c), fastsatte specialitetsregel, og at den første fuldbyrdende medlemsstat derfor ikke har givet afkald på at give det samtykke, der i henhold til nævnte artikel 28, stk. 2, er påkrævet i tilfælde af en senere overgivelse til en anden medlemsstat for lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen af Melvin West til Ungarn.
- 44 Det er desuden ubestridt, at Ungarn, i egenskab af anden fuldbyrdende medlemsstat, under fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der blev udstedt af de finske judicielle myndigheder med henblik på overgivelsen af Melvin West til Republikken Finland, anmodede den første fuldbyrdende medlemsstat om dennes samtykke til denne overgivelse, og at sidstnævnte medlemsstat gav et sådant samtykke.

- 45 Det følger heraf, at overgivelsen af en person som Melvin West i hovedsagen kræver det i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, fastsatte samtykke.
- 46 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det til overgivelse af den pågældende person krævede samtykke skal gives af kun den ene af eller begge medlemsstater, som har fuldbyrdet en europæisk arrestordre, der var udstedt mod denne person, kan rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, således som Europa-Kommissionen har anført i sine skriftlige indlæg, i en situation som den i hovedsagen omhandlede være genstand for tre forskellige fortolkninger. I henhold til den første fortolkning kræver denne bestemmelse samtykke fra såvel den første som den anden fuldbyrdende medlemsstat. I medfør af den anden fortolkning kræves der kun samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat. Endelig indebærer nævnte bestemmelse i henhold til den tredje fortolkning, at der kun skal indhentes samtykke fra den anden fuldbyrdende medlemsstat.
- 47 Såvel Melvin West som den finske og den franske regering har i det væsentlige foreslået at henholde sig til den første fortolkning. Hvor Melvin West og den finske regering er af den opfattelse, at det påhviler den tredje fuldbyrdende medlemsstat samtidigt at anmode om samtykke fra den første og den anden fuldbyrdende medlemsstat, har den franske regering i denne forbindelse gjort gældende, at hver fuldbyrdende medlemsstat er forpligtet til selv at anvende rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, således at den tredje fuldbyrdende medlemsstat i hovedsagen kun skal anmode om samtykke fra den anden fuldbyrdende medlemsstat, idet sidstnævnte også er forpligtet til at anmode om samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat.
- 48 Virallinen syyttäjä foretrækker den tredje fortolkning for at sikre, at overgivelserne flyder let, selv om den subsidiært ikke udelukker den anden fortolkning. Kommissionen er også af den opfattelse, at der skal gives fortrinsret til den tredje fortolkning, eftersom denne er baseret på ordlyden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, og eftersom den er mest i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse. Kommissionen har dog anført, at den anden fortolkning støttes dels af formålet om at bevare en vis fjernkontrol af de personer, der har været omfattet af en overgivelse, dels af ønsket om at sikre ordningen for overgivelse større klarhed ved at gøre det nødvendigt at indhente samtykke fra den samme fuldbyrdende medlemsstat uanset antallet af overgivelser. Såvel Virallinen syyttäjä som Kommissionen afviser den første fortolkning.
- 49 Med henblik på at fastlægge rækkevidden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, og nærmere bestemt udtrykket »fuldbyrdende medlemsstat«, må der i en situation som den i hovedsagen foreliggende tages hensyn til denne bestemmelses ordlyd og formålet med rammeafgørelsen (jf. i denne retning Leymann og Pustovarov-dommen, præmis 46).
- 50 Hvad for det første angår ordlyden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, bemærkes, at det som allerede konstateret i denne doms præmis 40 fremgår af denne bestemmelse, at når ingen af de i denne artikel fastsatte undtagelser finder anvendelse, kan en person, der er blevet overgivet til den udstedende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, af denne stat kun overgives til en anden medlemsstat end den »fuldbyrdende medlemsstat« i henhold til en europæisk arrestordre, som er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, med samtykke fra nævnte »fuldbyrdende medlemsstat«.
- 51 Det fremgår af denne ordlyd, at selv om rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, ikke i den ved denne bestemmelse indførte ordning – som vedrører den udstedende medlemsstats videreovergivelse af en til denne medlemsstat allerede overgivet person – udtrykkeligt omfatter en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den eftersøgte er omfattet af tre successive anmodninger om overgivelse, henviser begrebet »fuldbyrdende medlemsstat«, som den forelæggende ret, den franske regering og Kommissionen har gjort gældende, til den medlemsstat, der har foretaget fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, i henhold til hvilken den pågældende person er blevet overgivet til denne udstedende medlemsstat, og som tildeler sidstnævnte beføjelsen til i egenskab af fuldbyrdende medlemsstat at overgive denne person til en anden medlemsstat.

- 52 Det følger heraf, at det i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, indeholdte begreb »fuldbyrdende medlemsstat« i en sag som den i hovedsagen omhandlede henviser til fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der er udstedt af de finske judicielle myndigheder med henblik på Ungarns overgivelse af Melvin West til Republikken Finland, og dette begreb angiver derfor den anden fuldbyrdende medlemsstat, nemlig den, der har foretaget den sidste overgivelse af Melvin West til den medlemsstat, der som tredje fuldbyrdende medlemsstat i denne sag er blevet anmodet om at overgive personen til Den Franske Republik i henhold til den af sidstnævntes judicielle myndigheder udstedte arrestordre.
- 53 Hvad for det andet angår formålet med rammeafgørelsen bemærkes, at denne navnlig tilsigter at fremme og fremskynde det retlige samarbejde (jf. dom af 3.5.2007, sag C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, Sml. I, s. 3633, præmis 31, og af 12.8.2008, sag C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea*, Sml. I, s. 6307, præmis 51, 55 og 76, samt *Leymann og Pustovarov-dommen*, præmis 42). Denne rammeafgørelse tilsigter således at bidrage til at opfylde Unionens erklærede mål, at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, ved at basere sig på den høje grad af tillid, som skal eksistere mellem medlemsstaterne (*Leymann og Pustovarov-dommen*, præmis 48 og 50).
- 54 Således som det fremgår af femte og syvende betragtning til rammeafgørelsen, har denne desuden til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem mellem medlemsstaterne med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, hvilken ordning er baseret på princippet om gensidig anerkendelse (jf. dommen i sagen *Advocaten voor de Wereld*, præmis 28, samt dom af 17.7.2008, sag C-66/08, *Kozłowski*, Sml. I, s. 6041, præmis 31 og 43, af 6.10.2009, sag C-123/08, *Wolzenburg*, Sml. I, s. 9621, præmis 56, og af 16.11.2010, sag C-261/09, *Mantello*, Sml. I, s. 11477, præmis 35).
- 55 Nævnte princip, der udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde, indebærer i henhold til rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, at medlemsstaterne i princippet har pligt til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre. Således er medlemsstaterne enten forpligtet til at fuldbyrde eller kan ikke nægte at fuldbyrde en sådan ordre, og de kan kun gøre dens fuldbyrdelse betinget i de tilfælde, som er opregnet i denne rammeafgørelsens artikel 3-5. I henhold til dennes artikel 28, stk. 3, kan samtykke til en videreovergivelse desuden kun nægtes i de samme tilfælde (jf. i denne retning dommen i sagen *Leymann og Pustovarov*, præmis 49 og 51, *Wolzenburg-dommen*, præmis 57, og *Mantello-dommen*, præmis 36 og 37).
- 56 I en sag som den i hovedsagen omhandlede kan det gribe ind i rammeafgørelsens formål om at fremskynde og forenkle det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne, hvis der, således som Melvin West samt den finske og franske regering har foreslået, opstilles et krav om samtykke fra både den første og den anden fuldbyrdende medlemsstat.
- 57 Som den finske regering og *Virallinen syyttäjä* har anført under retsmødet, kan en anmodning om samtykke ganske vist sendes samtidigt til samtlige fuldbyrdende medlemsstater, der er involveret i en kæde af europæiske arrestordre, og henset til bl.a. SIS's eksistens synes identifikationen af hver af disse fuldbyrdende medlemsstater ikke at udgøre en særlig kompleks opgave. Det fremgår således ikke, at kravet om samtykke fra flere medlemsstater som sådan kan volde praktiske vanskeligheder, der ikke kan overvindes.
- 58 Det forholder sig imidlertid ikke desto mindre således, at et sådant krav kan vanskeliggøre og sinke fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, for så vidt som forpligtelsen til at opnå samtykke fra flere medlemsstater med henblik på at foretage en videreovergivelse af den dømte eller mistænkte person kan give anledning til, at de sidstnævnte i henhold til rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, fremsender adskillige anmodninger om supplerende oplysninger, og under alle omstændigheder kan øge muligheden for afgørelser, der divergerer såvel mellem de medlemsstater, hvis samtykke er krævet i henhold til denne rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, som mellem disse og den medlemsstat, der i henhold til dennes artikel 1, stk. 2, skal fuldbyrde denne europæiske arrestordre. Dette gælder så

meget desto mere, hvis det i henhold til den logik, der ligger til grund for denne fortolkning, skulle antages, at enhver medlemsstat, som har fuldbyrdet en europæisk arrestordre over for en bestemt person, skulle give sit samtykke i tilfælde af en videreovergivelse af den pågældende.

- 59 Det kan især ikke udelukkes, at den anden fuldbyrdende medlemsstat, som skal give sit samtykke til videreovergivelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, og den tredje fuldbyrdende medlemsstat, som skal foretage overgivelsen i henhold til dennes artikel 1, stk. 2, i en sag som den i hovedsagen omhandlede træffer divergerende afgørelser vedrørende denne overgivelse, og dermed at overgivelsen ikke kan gennemføres. En sådan mulighed hænger imidlertid uløseligt sammen med den ved rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, indførte ordning, idet denne bestemmelse i princippet kræver samstemmende afgørelser fra to medlemsstater i tilfælde af en videreovergivelse for en inden den sidste overgivelse begået lovovertrædelse.
- 60 Det er korrekt, at det også kan berøre det med rammeafgørelsen forfulgte mål om enkelthed og hurtighed, hvis der kun kræves samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat, og dette gælder så desto mere, som det er den samme medlemsstat, der uanset antallet af successive overgivelser skal give sit samtykke i tilfælde af en videreovergivelse af den samme person.
- 61 Således som Kommissionen har anført, er den direkte og umiddelbare karakter af et forhold mellem den anden og den tredje fuldbyrdende medlemsstat i en sag som den i hovedsagen omhandlede imidlertid af en sådan art, at den kan lette det retlige samarbejde mellem disse to medlemsstater.
- 62 Det følger heraf, at den fortolkning, hvorefter begrebet »fuldbyrdende medlemsstat« udelukkende henviser til den medlemsstat, som har foretaget den sidste overgivelse af den pågældende person, styrker den ordning for overgivelse, der til fordel for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er indført ved rammeafgørelsen i henhold til den gensidige anerkendelse, som skal eksistere mellem medlemsstaterne. Ved at begrænse de situationer, hvor de fuldbyrdende judicielle myndigheder i de medlemsstater, der er involveret i successive overgivelser af samme person, kan afslå at give deres samtykke til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, indebærer en sådan fortolkning kun, at overgivelse af eftersøgte personer lettes, i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse, som er fastslået i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, der udgør den grundlæggende regel i rammeafgørelsen (jf. i denne retning Wolzenburg-dommen, præmis 58 og 59).
- 63 Den finske regering har gjort gældende, at nævnte fortolkning kan undergrave opfyldelsen af formålet med rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, der tilsigter at beskytte den overgivende medlemsstats suverænitæt og sikre, at personen efter overgivelsen hverken bliver retsforfulgt, dømt eller senere overgivet til en anden medlemsstat for lovovertrædelser, som er begået inden den oprindelige overgivelse, og som ikke udgjorde grundlaget for denne.
- 64 I denne henseende bemærkes, at princippet om gensidig anerkendelse ikke indebærer en absolut forpligtelse til at fuldbyrde den europæiske arrestordre. Således som det fremgår af denne doms præmis 55, overlader ordningen i rammeafgørelsen, således som det bl.a. fremgår af dennes artikel 3-5, muligheden til medlemsstaterne for, i specifikke situationer, at tillade de kompetente judicielle myndigheder at nægte at gennemføre en overgivelse (jf. i denne retning dom af 21.10.2010, sag C-306/09, B., Sml. I, s. 10341, præmis 50 og 51).
- 65 Rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, skal forstås i denne sammenhæng. Selv om de fuldbyrdende judicielle myndigheder, således som det fremgår af denne artikels stk. 3, i princippet skal give deres samtykke til en senere overgivelse, har de nemlig i henhold til dette stk. 3, litra d), første afsnit, af de i denne rammeafgørelses artikel 3 og 4 anførte grunde ret til at nægte at give samtykke til en videreovergivelse. Andet afsnit i samme stk. 3 bestemmer desuden, at den udstedende medlemsstat skal give de i nævnte rammeafgørelses artikel 5 fastsatte garantier til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

- 66 Den af denne dom følgende fortolkning af begrebet »fuldbyrdende medlemsstat« berører imidlertid ikke de kompetencer, som den første fuldbyrdende medlemsstat besidder i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2. Såvel under fuldbyrdelsen af den første europæiske arrestordre som under anmodningen om samtykke til fuldbyrdelse af den anden europæiske arrestordre kunne denne første fuldbyrdende medlemsstat nemlig i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 3, have påberåbt sig de i rammeafgørelsens artikel 3-5 fastsatte bestemmelser. I hovedsagen har den første fuldbyrdende medlemsstat, såvel under den første overgivelse som under den anden overgivelse af den pågældende person, givet samtykke til fuldbyrdelse af den omhandlede europæiske arrestordre uden at gøre nogen af disse bestemmelser gældende.
- 67 Det kan i lyset af de faktiske og retlige omstændigheder, der omgiver udstedelsen af den europæiske arrestordre, i henhold til hvilken den tredje overgivelse skal gennemføres, ikke udelukkes, at det først under denne tredje overgivelse er muligt for første gang at påberåbe sig en eller flere af de i rammeafgørelsens artikel 3-5 fastsatte bestemmelser.
- 68 Henset til den høje grad af tillid mellem medlemsstaterne, som rammeafgørelsen hviler på, påhviler det i en sådan situation i princippet såvel den anden som den tredje fuldbyrdende medlemsstat i givet fald at påberåbe sig en af de i nævnte artikel 3-5 fastsatte bestemmelser, når de i disse bestemmelser anførte anvendelsesbetingelser er opfyldt i forhold til den person, der er omfattet af denne videreovergivelse.
- 69 Den finske og den franske regering er imidlertid af den opfattelse, at en sådan fortolkning overser, at visse grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre ikke kan påberåbes af alle fuldbyrdende medlemsstater. Hvis samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat ikke var påkrævet i en sag som den i hovedsagen omhandlede, ville denne medlemsstat være frataget muligheden for til fordel for en person, der er statsborger eller bosat i denne stat, at gøre rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), gældende. Hverken den første eller den anden fuldbyrdende medlemsstat kan imidlertid påberåbe sig disse bestemmelser til fordel for denne person.
- 70 Det bemærkes, at rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), gør det muligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed dels at afslå – hvis den pågældende person er omfattet af en europæisk arrestordre, som er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsberøvende foranstaltning, og hvis denne person »opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat« – at fuldbyrde en sådan arrestordre, under forudsætning af, at denne stat forpligter sig til selv at fuldbyrde den frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning, dels – hvis denne person er omfattet af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på retsforfølgning, og hvis den pågældende er »statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat« – at gøre overgivelsen betinget af, at den pågældende overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at afsone den straf, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat. Disse bestemmelser har navnlig til formål at give den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til at lægge særlig vægt på, om det er muligt at forbedre den eftersøgte udsigter til at blive resocialiseret, efter at han har afsonet den idømte straf (jf. Kozłowski-dommen, præmis 45, Wolzenburg-dommen, præmis 62 og 67, samt B.-dommen, præmis 52).
- 71 I henhold til den af denne dom følgende fortolkning kan hverken den anden eller tredje fuldbyrdende medlemsstat i hovedsagen påberåbe sig nævnte bestemmelser for i medfør af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 3, første afsnit, litra d), at modsætte sig en videreovergivelse af den eftersøgte, for så vidt som denne person hverken er statsborger eller bosat i disse medlemsstater, og heller ikke opholder sig på disses område, men er statsborger og bosat i den første fuldbyrdende medlemsstat.
- 72 Denne omstændighed kan dog ikke påvirke fortolkningen af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, idet denne bestemmelse, eftersom den i tilfælde af en videreovergivelse kræver et forudgående samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstat, indfører en generel regel, der skal anvendes uanset hver sags særlige forhold.

- 73 I en Union, der bygger på princippet om fri bevægelighed for personer, som i artikel 21, stk. 1, TEUF indrømmer enhver borger ret til at færdes og opholde sig frit på en anden medlemsstats område end den, hvor han er statsborger eller bosat, kan det nemlig ikke antages, at der nødvendigvis og under alle omstændigheder foreligger et særligt tilknytningsforhold mellem den første fuldbyrdende medlemsstat og den eftersøgte person, idet denne lige så vel kunne være statsborger og/eller bosat i den anden eller tredje fuldbyrdende medlemsstat, eller endog en anden medlemsstat, som ikke har været involveret i kæden af europæiske arrestordre, der er udstedt mod denne person. Den eftersøgte kan således befinde sig midlertidigt på den første fuldbyrdende medlemsstats område, uden at der foreligger en sådan særlig tilknytning til denne stat, der kan godtgøre nogen grad af integration i denne stats samfund (jf. Kozłowski-dommen, præmis 36, 37, 48 og 53).
- 74 I hvert af disse tilfælde vil den omstændighed, at der kræves samtykke fra den første fuldbyrdende medlemsstat, heller ikke gøre det muligt for denne medlemsstat at påberåbe sig rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3). Det fremgår således, at det forhold, at det kan være umuligt for en eftersøgt person at afsone sin straf i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger eller bosat, eller endog opholder sig, hænger uløseligt sammen med selve ordlyden af disse bestemmelser.
- 75 Det bemærkes desuden, at når den eftersøgte person ligesom i hovedsagen er statsborger eller bosat i den første fuldbyrdende medlemsstat, kan sidstnævnte altid påberåbe sig rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), ved at tage stilling til såvel den første som den anden anmodning om overgivelse af denne person. I et sådant tilfælde skal den pågældende person alt efter omstændighederne enten forblive i den første fuldbyrdende medlemsstat, overføres til denne stat i henhold til den i denne artikel 5, nr. 3), fastsatte betingelse eller forblive i den anden fuldbyrdende medlemsstat.
- 76 Hvad endelig angår den af den finske og den franske regering under retsmødet fremførte påstand – hvorefter de ved rammeafgørelsens artikel 27 og 28 indførte regler har en grundlæggende betydning, der påvises af såvel den omstændighed, at disse bestemmelser ikke var indeholdt i Kommissionens oprindelige forslag (forslag til Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og overgivelsesprocedurerne mellem medlemsstater) (KOM(2001) 522 endelig), som indholdet af disse artiklers stk. 1, hvorved det fastsættes, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder, selv når medlemsstaterne på forhånd har givet afkald på disse regler, kan anføre andet i deres afgørelser om overgivelse – kan den heller ikke rejse tvivl om ovenstående analyse.
- 77 Selv om nævnte artikel 27 og 28, således som det er anført i denne doms præmis 64 og 65, indrømmer medlemsstaterne visse specifikke beføjelser under fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, kan disse bestemmelser, for så vidt som de fastsætter undtagelser til det i denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 2, indeholdte princip om gensidig anerkendelse, nemlig ikke fortolkes på en måde, der ville føre til en neutralisering af målet med rammeafgørelsen, som er at lette og fremskynde overgivelsen mellem medlemsstaternes judicielle myndigheder i lyset af den gensidige tillid, der skal eksistere mellem disse. I denne henseende bemærkes, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder, således som det fremgår af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 3, i princippet skal give deres samtykke til en videreovergivelse. Kun såfremt de i denne rammeafgørelses artikel 3-5 anførte betingelser er opfyldt, kan eller skal disse myndigheder alt efter tilfældet nægte et sådant samtykke.
- 78 Det samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstat, der kræves i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, kan i øvrigt ikke tillægges den betydning, som den finske og den franske regering agter at tillægge den, idet det blotte implicitte samtykke fra den pågældende person til sin videreovergivelse i henhold til samme stk. 2, litra a), er tilstrækkeligt til at se bort fra pligten til at opnå samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstat.
- 79 Det følger heraf, at i en sag som den i hovedsagen omhandlede skal det af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, krævede samtykke til overgivelse af en person, der befinder sig i en situation som Melvin West, kun gives af den anden fuldbyrdende medlemsstat, nemlig Ungarn. Da den tredje fuldbyrdende

medlemsstat i det foreliggende tilfælde har anmodet om og opnået dette samtykke, tilkommer det de judicielle myndigheder i sidstnævnte stat at foretage overgivelsen af den pågældende person, medmindre disse myndigheder finder det nødvendigt at påberåbe sig en af de i rammeafgørelsens artikel 3-5 fastsatte bestemmelser, hvilket det påhviler dem at tage stilling til i lyset af de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

- 80 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, skal fortolkes således, at når en person i henhold til successive europæiske arrestordrer har været omfattet af mere end én overgivelse mellem medlemsstater, er videreovergivelsen af denne person til en anden medlemsstat end den, der senest overgav ham, kun betinget af samtykke fra den medlemsstat, der foretog denne seneste overgivelse.

Sagens omkostninger

- 81 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 28, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at når en person i henhold til successive europæiske arrestordrer har været omfattet af mere end én overgivelse mellem medlemsstater, er videreovergivelsen af denne person til en anden medlemsstat end den, der senest overgav ham, kun betinget af samtykke fra den medlemsstat, der foretog denne seneste overgivelse.

Underskrifter